

"ואני מה שמי?"

1. נועם אלימלך, פרשת כי תשא.

אינך יכול לתפוס במחשבה כ"א אותיות כי באין סוף ברוך הוא לית מחשבה תפיסה ביה כלל.

1א. רמח"ל דעת תבונות מו.

וכלל הוא: כל מה שיכולה מחשבת האדם לתפוס ולצייר – אינו ודאי מהותו יתברך, כי הוא מרומם ונשגב מכל מחשבה ורעיון, ואין בו שום אחד מן העניינים מה שיש בנבראיו, לא מן הגדולים ולא מן השפלים...

1ב. מורה נבוכים ג נא

מי שיחשוב באלוה וירבה לזכרו מבלי חכמה, אבל הוא נמשך אחר קצת דמיון לבד, או נמשך אחר אמונה שמסרה לו זולתו, ללא עיון עצמי – אינו זוכר האלוה באמת ולא חושב עליו – כי הדבר ההוא אשר בדמיונו ואשר יזכור בפיו אינו תואם שום נמצא כלל, אבל הוא דבר בדוי. דמיונו בדה אותו.

2. שמונה קבצים א סה.

המחשבה בענין האלהות בשני הצדדים שלה, דהיינו הצד האחד, בצורה המדברת על הבורא והבריאה מכל אחד בפני עצמו, כאילו הוא נושא לעצמו, אלא שהם מחוברים יחד מתוך שהבורא מחיה את הבריאה והבריאה מקבלת חיים מהבורא, והצד השני, שאין שם שום מציאות של בריאה כלל, והשם בריאה הוא רק מושאל מצדנו, אנו נבראים אנחנו רק מפני צמצום השגתנו, ובאמת הכל הוא בורא, אלהים...

2א. אורות הקודש ח"ג עמ' כז:

מצד חיוב המציאות האלהית אין בריאה כלל, ואין עוד מלבדו, וכל הנמצא הוא רק מפני שהמשכת החפץ גורמת שימצא.

2ב. נפש החיים ג ב:

אדון כל ית"ש הוא מלא את כל העולמות... עד שתוכל לומר שאין כאן שום נברא ועולם כלל רק הכל מלא עצמות אחדותו הפשוט ית"ש.

3. בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית פרשה יז

א"ר אחא בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לבראת את האדם, נמלך במלאכי השרת, אמר להן נעשה אדם, אמרו לו אדם זה מה טיבו, אמר להן חכמתו מרובה משלכם, הביא לפניהם את הבהמה, ואת החיה, ואת העוף, אמר להם זה מה שמו ולא היו יודעין, העביר לפני אדם, אמר לו זה מה שמו, אמר זה שור, זה חמור, זה סוס, וזה גמל, ואתה מה שמך אמר לו אני נאה להקרא אדם שנבראתי מן האדמה, ואני מה שמי, א"ל לך נאה להקראות אדני שאתה אדון לכל בריותיך, א"ר אחא (ישעיה מב) אני ה' הוא שמי הוא שמי שקרא לי אדם הראשון.

3א. שמונה קבצים א סה.

על כן אין תרופה אחרת, כ"א לסדר את הרעיון באופן כזה שתהיה המחשבה הראשונה מלבישה לעולם את השניה, ולא יגלו לעולם, כי אם הראשונה בתור לבוש לשניה העליונה ממנה. ז"א מלביש את א"א, וד' הוא האלהים.

4. אורות הקודש ח"ב עמ' שצז

יש יצר הרע נסתר מאד במעמקי הנפש, קנאה מרקבת עצמות, המביאה רפיון ומחשכים לכל רעיון של אורה. הקנאה היא מוזהר, רבים לא יכירוה, מפני שישנם כמה גורמים שמונעים את השפה מלהביעה, אבל היא ישנה, נרדמה היא במחבואי הנפש האנושית... הקנאה המוזהר הזאת היא הקנאה באלהים האדם מקנא הוא באלהים על אשרו האין סופי, על שלמותו המוחלטת. הקנאה הזאת גורמת עקמימות הדעת וחשכת המחשבה, טמטום השכל ורוגז הרוח, וכשכל האמצעים אינם מספיקים להכיל את זעמה היא מסיימת בכפירה מוחלטת, כדי להסיר מהנפש הכואבת, אכולת הרקב את העוקץ של הקנאה, הדוקר נורא...

5. אורות הקודש ח"ב עמ' שצה

"קושי גדול יש בהציור של השגת אלהות ויחוסה להעולם ולכל הנבראים כולם, על פי הציור של ההויה האלהית מחוץ לההויה של העולם, אז נרצה הדבר כאלו איזה הצלחה עמדה, שהאלהים יהיה בחיובו המאושר מהכל, וכל הנבראים הם החסרים, ממניעת הצלחתם, להיות כאלהים. ומפני זה יש נטיה בנפש להציור של האחדות הכוללת, המכרת רק את האלהות, ויודעת גם כן שכל גילוי פרטי איננו ענין האלהות, כי אם הכל, ומקור הכל, ומה שהוא למעלה למעלה מזה... אבל מה שמחלק את הגילוי הפרטי מאלהות, איננו ענין של אמת מצד עצמו, אלא סמיות עינים שלנו גורמת כן, שאיננו מכירים כי אם את הפרטיות. "ואנו בעצמנו מציאותנו הפרטית בחסרונותיה היא סמיות עינים. ולא תהיה שום הבדלה בינו ובין אלהיו. כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם".

6. רש"י לסנהדרין סה ע"ב

כי אם עונותיכם היו מבדלים, הא אם לא היו בהם עונות, אין כאן הבדלה.

7. אורות הקודש ח"ב עמ' שצה

"חוזרים אנו לפי זה, שההויה האמתית היא האלהות, וכל ההויה הירודה ממעלת אלהים עליון איננה כי אם ירידת הרצון בבחירתו הבלתי שלמה, וזה גורם תוספת של גרעון. וסוף כל סוף שכל הטומאה תכלה, והרצון מתוך חופשו יתעלה אל הטוב המוחלט, ויהיה ד' אחד ושמו אחד. והויה זו של חזרת הכל אל האלהות היא השלמות העליונה בהויה, ואין כח להשיג ערכה.

8. אדר היקר, עבודת אלוקים עמ' קמב

כל הציורים הגשמיים המוגבלים, וכל התארים ילדי ההתפעלות, שאף על פי שתיחשו כלם בתורה, בנביאים בכתובים, ובדברי חכמים, לאלהים, בכל זה לא שינו ולא פגמו את גדולת הציור הפנימי, המתאים עם קדושת האלהות, לפי המסורת והקבלה היותר צפונה וההגיון הפילוסופי היותר זך, טהור ונעלה... כן הוא גם כן המושג הכללי של עבודת האלהים, שהוא הולך יחד עם הציורים החיצונים של השפה הנמוכה, ועולה ומתעלה עד רום ההגיון והמחשבה היותר אדירה וטהורה.

9. אורות הקודש ח"ב עמ' תקכב.

אנחנו משיגים את המציאות בתור הויה שהיא מתחלת ממקורה, הולכת בתחלה הליכת ירידה מלמעלה למטה, ממהות עליונה למהות ירודה, עד שבאה להירידה היותר שפלה, ואחר כך היא שבה לעלות, והולכת היא ועולה מירידתה השפלה בעומק תחתית עד העליה היותר עליונה, עד עלותה למקורה בסתר עליון. בצורה זו מובנת היא יפה המציאות בכל צורתיה.